

и да му попрѣчатъ да изпълни страшния си планъ. Скоро единъ царски пратечикъ пристигна въ странноприемницата, гдето бѣха отседнали мъдрецитѣ, отдаде имъ почести и ги заведе въ двореца. Юдейскиятъ царъ ги прие приятелски, даде имъ богата гощавка, за да ги разположи къмъ себе си, и ги разпита най-подробно за звездата, която ги е довела до неговата столица, и колко време сж пжтували, докато стигнатъ тукъ. Следъ това имъ каза да тръгнатъ презъ града Хевронъ за Витлеемъ, гдето ще намѣрятъ младия царъ:

— Идете, разпитайте грижливо за детето и, както го намѣрите, обадете ми, да ида и азъ да му се поклоня — завърши лукаво разговора си царъ Иродъ.

Поклонение на мъдрецитѣ

Мъдрецитѣ не знаеха лошитѣ намѣрения на Ирода и изслушаха чистосърдечно неговата поръчка. Още сжщата вечеръ тѣ възседнаха камилитѣ и се упжтиха за Витлеемъ. Въ сжщото време звездата, която бѣха видѣли на изтокъ, вървѣше предъ тѣхъ, показваше имъ пжтя и се спрѣ надъ мѣстото, гдето бѣше детето.

Иосифъ и Мария живѣха въ малка скромна кжщица. Надъ нея спрѣ и звездата и трептѣше по високото небе. Въ тая бедна кжщица влѣзоха мъдрецитѣ да се поклонятъ на божественото дете. Никога тѣ не бѣха изпитвали такова вълнение, както сега. Сърдцата имъ туптѣха силно. Тръпки отъ радостъ ги побиха. Тѣ се чувствуваха най-щастливи на тоя свѣтъ.

Смирено и съ чиста вѣра тримата мъдречи влѣзоха въ стаята и намѣриха младенеца Исусъ, носенъ на ржце отъ майка му. Тиха свѣтлина се разливаше